

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

**Výzdoba kostela
k poděkování za úrodu v sobotu 3. září**

Září 2022

Pouť do Hrabyně v neděli 14. 8. 2022

SLŮVKO FARÁŘE

K boji

Angažujete se nějak ve veřejném životě? Ne? A proč? Máte svých starostí dost! Aha, rozumím... Byli byste ochotni sami nebo s dalšími lidmi něco vymyslet nebo připravit akci s programem pro druhé? Že ne? Proč? Nemáte čas na blbosti! Aha, rozumím... Byli byste ochotni vstoupit třeba do místní, tedy komunální politiky a pomáhat při zvelebování města nebo vesnice a života jejich obyvatel? Nevíte, ale spíše ne? Proč? Nemá to cenu, TI NAVRCHU myslí především na sebe a ne na druhé! Aha, rozumím, ale právě ty nebo vy tam můžete tím pádem vnést jiný styl, jiné smýšlení, co říkáte? Ne!! Jasně, rozumím... Chcete zůstat čistí, spravedliví a bezúhonní. Ale v jakých očích – pouze druhých lidí nebo svých vlastních nebo těch, „dívajících se shora?“.

Probíhalo pracovní setkání MAS Hlučínsko (místní akční skupina) v Kobeřicích a při pozdravu s jedním panem starostou zazněl z jeho úst dotaz: „A co fotbal?“. Usmál jsem se a dodávám: „Určitě se ozvu“. A ozval jsem se, načež byl domluven termín zápasu na jeden červnový den. Pro vysvětlenou – již několik let (od roku 2015) sehráli krátký fotbalový zápas na malém hřišti nebo ve sportovní hale kněží ostravské diecéze proti starostům Hlučínska. A letos se fotbal uskutečnil na malém hřišti v Bolaticích. V týmu starostů bývají někdy i nestarostové, tedy zaměstnanec úřadu nebo pozvaný host, jelikož ne každý starosta či starostka se může na těch pár hodin uvolnit a pomoci tak vytvořit dostatek hráčů s několika náhradníky pro střídání (no a naštěstí jsou určitě i starostové, kteří s tím malým „bolkem“ nejsou tak velcí kamarádi a tím se hodně podobají mně☺). Byl to opravdový zápas se vším všudy a k boji občas zaznělo povzbuzení nebo potlesk ze skupinky nehrajících, kam patřím i já. Výsledek? Vítěz vyhrál o dva góly.

Jsem vděčný za tuto několikaletou tradici sportovního setkání starostů a kněží. Ti prvně jmenovaní už mnohdy zakusili slasti a strasti veřejné služby lidem a mnozí neztratili odvahu ani iluze, ti druzí si váží starostovské výzvy k boji a učí se nezpyšnět při úspěchu a neztrácejí odvahu při prohře (kterých bylo za těch pár let přece jen víc). Inu – kdo nic nedělá, nic nepokazí.

Bůh vám žehnej k boji mezi aktivitou a pasivitou.

PKF

NAD PŘÍSPĚVKY ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři, rád bych poděkoval za příspěvek nebo příspěvky, kterými chcete obohatit náš zpravodaj Nedělníček, ať už jste zdejší nebo přespolní. Velmi si toho vážíme! Možná tyto řádky mohou inspirovat nebo pomoci někomu z vás, když váháte napsat svou zkušenost nebo váš prožitek k rozšíření obzoru druhých. Zkuste to...

PKF

PŘÍMÁ ÚMĚRA?

Matematiku ve škole mnozí moc nemusí. Přímá či nepřímá úměra – brrr... Jak nám pak přibývají léta, často si uvědomíme, že ji najdeme i v různých životních situacích.

Kdysi dávno jsem mohla ještě zažít dobu (a jsem za to moc vděčná), kdy se mnozí lidé v práci dost nadřeli, pak přišli domů, převlékli se a šli dál pracovat na svá políčka a záhumenky. Bylo třeba uživit rodinu, prase v chlívku a všelijakou drůbež na dvorku. I my děti jsme měli spoustu svých povinností, bylo to normální. Nikdo se neválel na gauči a „neremcal“, proč ten koš s odpadky vyšel zas na něj. Všechno bylo jasně dané a srozumitelné.

A taky bylo normální, že neděle je dnem odpočinku a jde se do kostela. Lidé se zdravili, už když vyšli z domu, kostel praskal ve švech, my malí a mladí jsme stáli podél lavic, protože ty byly plné. A když varhany začaly hrát ty naše slezské melodické písně k sv. přijímání nebo mariánské, kostel hřměl a byla to čistá radost.

Odhaduji, že možná 10% obyvatel vesnice do kostela nešlo.

Dnes se počty obrátily. Čím se máme lépe, máme větší domy, modernější byty, rychlejší auta..., tím více zapomínáme na tradiční hodnoty, pokoru a vděčnost. Když v neděli ráno vyjdu ven, nemám koho zdravít, protože často nepotkám živou duši. A mě, chtít nechtít, občas napadne: jsem já ta divná? Některým tak určitě připadám.

Naštěstí nás v chrámu Páně vítá náš pan farář, otec Pavel, který nás ujistí, že jsme normální. Jeho promluvy mají hlavu a patu, povzbuzují, poučují a jsou balzámem pro duši. Účastí na mši svaté se tak celá neděle stává opravdovým dnem svátečním. Díky za to!

Když jsem psala tyto řádky, ani v nejmenším jsem netušila, že za pár dní si budu moci tu dávnou dobu znovu prožít v poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Hrabyni. Kostel byl zcela zaplněn a mariánské písně zněly ze všech úst tak radostně, jako kdysi. Překrásný zážitek! I za to skládám otcí Pavlovi i ostatním kněžím srdečný dík.

IP

O RADOSTECH LIDSKÉ DUŠE – Srdce a rozum

Srdce dělá zázraky, ale rozum na ně nevěří. /Aischylos/

Láskou se může chlubit srdce. Mozek se pyšní nápady.

V životě člověka dochází často k souboji těchto dvou symbolických majitelů rozumu a lásky. **Cit** říká, aby se rozum vzdal, ještě dřív, než válka začne. **Rozum** je názoru opačného. Vyjednávání nevede velmi často k ničemu, i když mu předsedá takový zprostředkovatel, jakým je pan ministr **Svědomy**. Jednotlivá kola vyjednávání o vzájemném neútočení a zmrazení zákeřných zbraní nevedou k dohodě. Potom se stává, že jsou oba nadále v trvalém souboji anebo ve věčném „nepřípustném vměšování se do záležitostí toho druhého“.

Kdyby se takový konflikt odehrával na druhém konci světa, mohli bychom říci, že se nás to netýká. Ale taková válka se vede na bojišti, které leží přímo v nás.

Válečné pozorovatelce, paní vyslankyni **Náladě**, se daří pochopit, kam až pan generál **Rozum** může dojít v boji proti **Lásce**. Dopisovatelka listu Naděje paní **Odpovědnost** zase nedovede slovy vyličit ztráty, které v této válce utrpěly obě strany.

Toto válečné pole, které je prosáklé slzami i krví, protože Láscetečou slzy vždycky a Rozumu pokaždé krev, je jednou z nejmenších bitevních plání na světě. Malý obsah lidského nitra je ale schopen pojmut tento veliký lidský konflikt. A dokonce ho může uschovat před zraky celého světa. Také zde platí: „Co svět nevidí, nikoho nebolí“.

I když vzdálenost mezi hrudníkem, kde leží lidské srdce, a hlavou, kde sídlí mozek, je symbolicky jedna z nejdelších na světě, dochází zde tak často k roztržkám. Důvody k soubojům jsou nejrůznější, především malicherné. Většinou bývají vyprovokovány mozkovou kůrou, která se snaží celému zbytku člověka namluvit zcela falešnou poučku: „Co máš srovnané v hlavě, to máš srovnané i v životě“. A to bývá někdy ošemetným omylem. Na takou zmýlenou doplácí potom nejčastěji srdce.

K radosti lidské duše patří přesto poznání, že Láska, byť na bojišti těžce zraněná, nikdy neumírá. A nelze ji ani pohřbít. Tak veliký hrob ještě nikdo nevykopal, tak veliký náhrobní kámen se ještě nenašel.

A i kdyby... tak vstane z mrtvých.

SVĚTEC MĚSÍCE

Sv. Magnus

- Připomínka:** 6. září
Postavení: věrozvěst a opat OSB
Úmrtí: 8. století
Patron : Allgäus, Kemptenu a Füssen; bývá vzýván při očních chorobách a uštknutí; a při ohrožení dobytka a úrody
Atributy : anděl, benediktin, drak, hadi, chlapec, medvěd, opat, ovce, slepec

ŽIVOTOPIS

Byl opatem kláštera Svatohavelského v St. Gallen ve Švýcarsku. Odtud se odebral s knězem Tozzonem do hornatého Allgavsku a pak dál až na jihozápad Bavorska. Usadil se na horním Lechu, odkud po 26 let rozvíjel své misijní působení. Začal zde budováním křesťanské osady, která se stala základem pozdějšího opatství a města Füssen. Byl otcovským dobrodincem lidu po stránce duchovní i hmotné a svou horlivostí si vysloužil název apoštola Švábska.

ZVĚSTOVATEL KRISTA VE ŠVÁBSKU

Narodil se asi na konci VII. století a předpokládá se, že na území kantonu St. Gallen ve Švýcarsku. Spolehlivé údaje o jeho narození a mládí nejsou.*

Tento světec působil v benediktinském klášteře sv. Havla (St. Gallen) a všeobecně se uvádí, že zde měl hodnost opata. Kněžské svěcení údajně přijal z rukou augšpurského biskupa Wikterpema až později. Svě řeholní bratry vedl k svatosti a vyprošoval požehnání širokému okolí. Z nejistého důvodu odešel Magnus jako misionář do jihozápadního Bavorska.

Podle Fr. Ekerta byl klášter sv. Havla opakovaně ohrožován loupeživými nájezdy. Po vydrancování od Franků, kteří poškodili i Havlův hrob a ztýrali Magna, kostnický biskup přispěl k obnově Havlova hrobu a k zajištění

provozu kláštera. Místo navštívil mladý kněz z augšpurského biskupství Tozzo a nabídl se Magnovi za průvodce do Algavska. Magnus se pak rozhodl vydat na cestu za hlásáním evangelia společně i s bratrem Teodorem. (Tato trojice, podle některých životopisů, vydala se na cestu z příkazu augšpurského biskupa Wikterpa.)

Legendární podání uvádí, že Magnus se vydal na cestu s holí sv. Havla, s níž zaháněl hady a medvědy a bojoval proti pohanství.

Cesta trojice misionářů vedla přes Bergence do Švábska ke zpuštěnému městu Kempten ze starořímské doby. Zde duchovně zanedbanému lidu nějakou dobu hlásali evangelium a založili křesťanskou osadu, v níž Magnus zanechal Teodora. S Tozzem pokračoval k řece Lechu, kde se setkal s augšpurským biskupem Wikterpem. S jeho požehnáním a podporou šel dál k jihu a v místech pozdějšího Valtenhofenu úspěšně začal své misijní poslání. Po vybudování kostela Panny Marie, zde zanechal kněze Tozza a s dalším doprovodem mířil k Alpám.

Na jihu Bavorska se dostal ke křižovatce čtyř obchodních cest, kde nad průsmekem sídlili lupiči. Magnus prý zorganizoval útok horalů na jejich tvrz a z kraje je vyhnal. Začal pak budováním kaple a malé osady, která se stala základem pozdějšího opatství a města Füssen.

Po vysvěcení zde byl Magnus opatem a se svými mnichy pomáhal okolnímu obyvatelstvu i v získávání práce k obživě. Naučili je kácet lesy a obdělávat půdu.

Magnus objevil několik míst s ložiskem železné rudy a otevřel její dobývání. K tomuto faktu se pojí legendární vyprávění o jeho setkání s medvědem, s nímž se skamarádil pomocí koláče a který pomohl k dalšímu odhalení zdroje železné rudy. Proto je mezi atributy. K nim patří např. drak - jednak jako symbol pohanství, které Magnus přemáhal, zvláště z Füssen, a dále legendární vyprávění hovoří o papírovém draku, s jehož pomocí prý pomáhal zemědělcům vyhánět hraboše. To později vedlo i k vzývání světce jako pomocníka v zemědělství.

V životě Magna hrála hlavní roli láska ke Kristu a odhodlání šířit jeho poselství slovem i životem. Proto všestranně usiloval o dobro lidu - hmotné i duchovní. Věděl, že je nutné prokazovat lásku tak, aby ji lidé vnímali a skrze ni poznávali dobrého Boha.

Zemřel v kmetském věku, ale údaj roku jeho smrti se nedochoval, pouze se tradovalo 6. září. Někteří jeho úmrtí zasazují do roku 772, jiní více jak o století dříve. Magnovy ostatky byly po vybudování nového chrámu asi v r. 829 a po dokončení krypty slavnostně přeneseny kolem r. 850 biskupem Lanthem.

Panna Maria Sedmibolestná

15. září

Den po svátku Povýšení svatého kříže vzpomíná církev na bolesti, které trpěla ve spojení se svým Synem. V tento den je Panna Maria velmi blízká všem ženám tohoto světa. Toho dne si totiž připomínáme starosti a obavy, které prožívala Maria jakožto Ježíšova Matka. S jejími těžkostmi se může ztotožnit každá žena, která přivedla na svět dítě.

O bolestech Panny Marie podle biblicko-liturgické církevní tradice je možné rozjímat i formou modlitby růžence, jak k jejímu šíření vyzvala P.M. v Kibeho ve Rwandě 31. 5. 1982.

Při ní 7x po modlitbě Otče náš následuje s tajemstvím bolesti vždy 7 krát Zdrávas Maria...

"Sedm bolestí" Panny Marie:

1. **Při uvedení Páně do chrámu**, když stařec Simeon předpověděl jeho matce Marii: "On bude k pádu a k povstání mnohým v Izraeli, na znamení, kterému se bude odporovat. A tvou vlastní duši pronikne meč." (Lk 2,34-35)
2. **Při útěku do Egypta** po andělových slovech k Josefovi: "Vstaň, vezmi dítě a jeho matku a uprchni do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu." (Mt 2,13n)
3. **Při ztrátě Dítěte Ježíše** na pouti do Jeruzaléma, jak o ní svědčí Mariina slova po třídenním hledání: "Synu, proč jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali." (Lk 2,48)
4. Když Maria **potkala Ježíše s křížem**. "Za ním šel velký zástup lidu a ženy, které nad ním plakaly." (Lk 23,27)
5. Když Maria **stanula u kříže** svého Syna. U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Maria Magdalská. - Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého miloval, řekl matce: "Ženo, to je tvůj syn." Potom řekl učedníkovi: "To je tvá matka." Od té chvíle ji ten učedník vzal k sobě." (Jan 19,25-27)
6. Když Maria **přijímá na klín tělo mrtvého Syna**. "Josef z Arimatie, který byl Ježíšovým učedníkem, požádal Piláta, aby směl sejmut Ježíšovo mrtvé tělo, a Pilát mu to dovolil. ...Vzali tedy Ježíšovo tělo a zavinuli ho s vonnými věcmi do pruhů plátna." (Jan 19,38-40)
7. Při **ukládání Ježíše do hrobu**. "Na tom místě, kde byl ukřižován, byla zahrada a v té zahradě nová hrobka, kde nebyl ještě nikdo pochován. Tam tedy položili Ježíše." (Jan 19,41-42)

Kdo má děti, žije v neustálých obavách a dokáže se dobře vžít do toho, co cítilo Mariino mateřské srdce. Zkusí však také ještě něco jiného než jen

stísnující starosti a srdcervoucí bolest, a to sílu této ženy. Evangelista Jan píše, že stála blízko kříže a nezhroutila se. Bez neotřesitelné důvěry v Boha by nebylo možné prokázat tolik síly.

Svátek Panny Marie Bolestné je den, který nás přivádí do styku zejména s touto její silou a s touto její důvěrou v Boha. Je to dobrý důvod k oslavám.

Poutní kostel Povýšení Sv. Kříže Panny Marie Sedmibolestné na Cvilíně

Toto poutní místo je častým nedělním cílem i z řad našich farníků. Cesta autem trvá pouhých 45 min. Nedělní mše svatá začíná v 10 hod. Mimo hlavní pouť tam bývá mnoho jiných poutí, a akcí, např. 21. 8. byla pouť K Panně Marii Královně. (viz. <https://farnostkrnov.cz/>)

Historie kostela

P. Cornelius Ottweiler, představený krnovského minoritského kláštera, usiloval o vystavění dřevěné kaple sv. Kříže a Bolestné Panny Marie na Předním cvilínském vrchu. Bohužel se realizace svého snu nedožil, ve skutek ho uvedl až v roce 1684 jeho nástupce P. Čepán. Už velmi brzy dřevěný kostelík pro velkou oblibu a četné poutě nestačil pojmout věřící lid. Ten zde dodnes uctívá Pannu Marii na dvou obrazech, které namaloval krnovský měšťan a radní Heinrich Tauber. Proto se v letech 1722–1728, za kvardianátu P. Bedřicha Kubína, přikročilo k výstavbě kostela nového. Zhostili se jí otec a syn Gansové, stavitelé z Krnova.

Nádhernou freskovou výzdobou obdařil interiér chrámu brněnský malíř F. Eckstein. V roce 1786 byl kostel z nařízení císaře Josefa II. (podobně jako jiná poutní místa) uzavřen a určen ke zboření. Naštěstí jej zachránili čtyři krnovští měšťané (A. Philieb, H. Schmidt, C. Quesker, M. Weiss), kteří jej za sumu 406 zlatých vykoupili. Mše svaté v něm mohly být slouženy již v roce 1795, předtím ovšem muselo dojít k výstavbě kolonie Mariánské Pole s 18 domy, aby tak chrám obdržel statut chrámu farního pro její obyvatele.

Podle císařského výnosu ho nicméně nemohli spravovat minorité, proto přešel do vlastnictví města Krnova a duchovní správu převzali diecézní kněží.

V roce 1865 skončil kostel v plamenech – shořela šindelová střecha i obě věže, v nichž se roztavily zvony. Za dva roky, díky peněžním darům věřících a nezměrnému úsilí krnovského faráře Heinricha, se však v obnoveném domě Božím opět sloužily mše sv.

V závěrečné fázi II. svět. války dostal kostel zásah letecké pumy, jež pronikla stropem do hlavní lodi, přičemž nenávratně zničila vzácné barokní fresky, prorazila i dlažbu, dopadla až na dno krypty a jen zázrakem nevybuchla. Citelně poškozena byla také levá věž.

Celá 40. léta drželi cvilínský poutní chrám opět bratři minorité, jejich kvardián P. Šebestián Vavrečka měl lví podíl na jeho obnově, díky níž byl již v roce 1947 opět k dispozici věřícím. Fungoval poté i během období komunistické totality, opět však již pod správou diecézních kněží. Řádu minoritů byl navrácen v roce 1994.

HLAVNÍ POUŤ 16 – 18. 09

PÁTEK 16. 09. 2022

18:00 komentovaná prohlídka poutního kostela

18:20 Varhanní koncert duchovní hudby. Daniela Šulyová a Jakub Osadník

SOBOTA 17. 09.2022 SLAVNOST POVÝŠENÍ SV. KŘÍŽE

17:00 pobožnost křížové cesty

18:00 mše svatá Po mši individuální požehnání ostatky sv. Kříže

19:30 adorace Nejsvětější Svatosti

20:00 moderovaná adorace

21:00 svátostné požehnání

NEDELE 18. 09.2 021 SLAVNOST PANNY MARIE SEDMIBOLESTNÉ

8:00 Sedmibolestný růženec

8:30 mše svatá

10:00 Sedmibolestný růženec

10:30 hlavní mše svatá

celebruje P. ThDr. Piotr Pawlik OFMConv.– provinciál minoritů

12:00 svátostné požehnání

15:00 mše svatá v polském jazyce

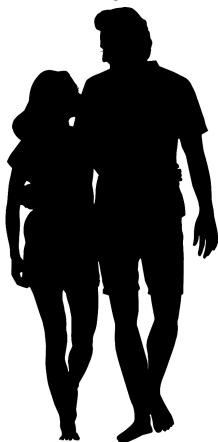
(Seznam akcí najdete na <https://farnostkrnov.cz/>) Připravila M. Ohrálová

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Jak páchat dobro

„ Výraz páchat dobro může někomu připadat velmi nezvyklý, dokonce i nesmyslný: sloveso páchat se pojívá přece v běžné řeči s něčím nedobrym, se zlem. Kdežto dobro...

Lidé myslívají, že dobro se jaksi nedá páchat, dobro se může podle nich konat...Nikdy ne PÁCHAT.

Krátce po svatbě jsem se setkala s něčím, co vystihovalo tento podivný slovní obrat. Zařizovali jsme si s mužem byt a zažívali ony drobné radosti, které mají ti, kdo si první bydlení zařizují.

Jednou jsme zaslechli před domem hluk a vyhlédli jsme z okna. Před domem stál nákladní vůz a nějací lidé z něj vykládali bedny. U vozu stála moje tetička.

Zamávala na nás do okna.

‘Vezu vám kuchyni,’ zavolala do šera, celá svítila radostí – a čímsi, co bych nazvala očekáváním vděčnosti.

Stěhováci k nám vynesli bedny, otevřeli jsme je s tetičkou a manželem a užasli jsme, byla to přesně ta kuchyně, jakou bych si nikdy nekoupila, dokonce jsem si pamatovala, že podobně kuchyni, když jsme ji v obchodním domě viděli, jsme se smáli a uvažovali, kdo si může takovou hrůzu koupit.

Ať už ta kuchyně byla jakákoli, museli jsme uznat, že je velice drahá a také jako velice drahá vypadá. Jsou to takové kusy nábytku, jako by volaly: Podívej se, já nejsem sice moc hezký, jenomže zase ti, co si mě dopřáli, mají dost peněz, aby si něco tak drahého, jako jsem já, mohli koupit...

Tohle byla přesně ta kuchyň.

‘Děkuju,’ vydechl manžel, jako by to vyslovoval maličkými písmeny.

Chtěla jsem se dát do smíchu, jenomže pak jsem si představila, že bych v TOMHLE měla celá léta...dlouhá léta...vařit...žít...

‘Děkuju,’ vzdychla i já maličkými písmeny k zářící tetičce.

A pak to začalo.

Tetička neměla rodinu a mě a mého muže jaksi adoptovala. Byla bohatá a tak si hleděla plnit na nás své sny.

Řekla bych, že páchání dobra spočívá v tom, že člověk dělá to, co by chtěl sám a co by třeba nechtěli ti, pro které to dělá.

Náš byt se začal plnit tím, co jsme nechtěli, co bychom si nikdy nekoupili, co bychom nejraději z bytu vyhodili.

Jenomže nechtěli jsme tetičce ublížit, a tak jsme se snažili hořce její dary snášet, naznačovali jsme jí sice pokaždé, že by nás měla nechat žít ve svobodě a už nám nic nevozit, ale ona si to vykládala jako skromnost. Jako upejpání.

‘Tetka má, tetka dá,’ říkávala s úsměvem, jenom se děti nežinýrujte, však já vám zase něco hezkého přivezu.

Abych řekla pravdu, mívali jsme strach.

Tu přivezla záclony, jaké by byly moderní v jejím mládí, jindy zase obraz, který namaloval její známý - ‘je přece nádherný, no ne, a ‘Jenom se podívejte jak je velký, jednou jsem viděla malý obrázek na výstavě a stál spoustu peněz, co to je proti tomuhle velikému...’

Jednou jsme jeli v létě na dovolenou a nechali jsme neprozřetelně tetičce klíče od bytu – pro všechny případy. A aby nám zalévala květiny.

Když jsem se vrátila...

Snad si umíte představit, že vcházíte do pokoje, do kterého jste vcházeli bezpočtukrát, otevřete dveře a najednou jste v úplně jiné místnosti - rozhlížíte se... nechápete...NECHÁPETE...

Tak mi bylo, když jsem po návratu z dovolené otevřela dveře našeho bytu...

Byt byl docela jinak zařízený. Vymalovaný PŘESNĚ těmi barvami, jaké jsem nesnášela. Na podlahách místo našich koberců linoleum, tetička tvrdila, že linolea jsou o moc praktičtější na údržbu než koberce, a tak nám je nechala položit.

‘Kde jsou moje knihy?’ zeptala jsem se tetičky.

Ve sklepě,’ řekla tetička,’ stejně jsi už celou knihovnu přečetla a ta nová květinová stěna je daleko hezčí než nějaké knihy, ve kterých je spousta prachu.’

Obvykle bývám klidná, ale tehdy jsem zesínala – taktak jsem vydržela neplakat, dokud byla tetička v našem bytě – lépe řečeno v tom, co z našeho bytu udělala. Já jsem to už za svůj domov nepovažovala – a k těm pár pokojům jsem začínala mít odpor. Jen co tetička odešla z bytu, který byl předtím NAŠÍM DOMOVEM, rozvzlykala jsem se a objala manžela. Snažil se mě utěšovat, ale viděla jsem zcela jasně, jak mu tetička svým pácháním dobra dala „jednu mezi voči“, tak jako ji dala mě. Kdybych tetičce já vyházela její nábytek, pochopila by?

Za měsíc jsem přijala místo v jiném městě a manžel také. Odstěhovali jsme se.

Tetička za námi jezdívá každých čtrnáct dní a jsou s ní hezké chvíle. Vozí nám dál dary, nedáváme si je do bytu, skladujeme je u sousedů v kůlně a rozestavíme je po bytě jenom před tetiččinou návštěvou....Nechceme jí ublížit.

Ale taky nechceme, aby se náš život změnil do jejího.

Ti kdo páchají dobro, bývají často velmi obětaví a člověku je jich líto. Čekají na vděčnost a chápou nevděk, že lidé chtějí „nebýt otroky“ jejich života.

Pamatuji si, jak moje matka (tetičina sestra, máme asi páchání dobra nějak v genech) k nám kdysi přivezla – z prastaré rodinné chalupy v horách – svou matku. Mou babičku. Tvrdila, že není možné, aby si babička ve svém věku sama štípala dříví – žila na samotě a neměla nikoho, kdo jí uvaří a donese, co by potřebovala. Neměla v chalupě ani vodovod, vodu si brala ze studánky ve sklepě.

Babička u nás byla nešťastná a za pár týdnů začala chřadnout. Plouhala se po bytě, zapomínala, co hodin denně prodřímala, proležela. Vadla... A jak rychle...

Nakonec matka babičku odvezla zpátky domů.

Babička se celá rozsvítila – popadla sekeru a běžela naštěpat dříví na podpal, aby nám mohla uvařit kávu.

A žila spokojeně a plna síly a radosti za života po dlouhá léta.

Ti, kdo chtějí „konat dobro“, by měli přizvat ty, kterých se to dobro týká a dát jejich duším „poradní hlas“. Vcítit se do nich.

Jak snadné, jak nevděčné a smutné bývá oproti tomu opak konání dobra: ono „páchání dobra“.

Ne to není hra se slovy, myslím, že to je pochopení jednoho z velkých tajemství lidského soužití... Jednoho z velkých tajemství skutečné lásky.

(Z knihy Eduarda Martina „Kniha radosti“ vydalo Karmel. nakl. v roce 2007)

M. Ohřálová

PRO ZASMÁNÍ

-Jdu popřát bývalému papežovi k svátku.
-Ale dědo, dnes není Benedikta.
-To jo, ale je šestnáctého.

Na pláži u moře.

„Pane, prosím vás, přivažte si toho psa!“

„Ale toho se nemusíte bát, ten je speciálně cvičený.“

„No právě, když si jdu zaplavat, skočí za mnou a zachraňuje mě.“

„Umíte plavat?“

„Ano.“

„A kde jste se to naučil?“

„Ve vodě.“

Co je to vegetarián?

Slovo severoamerického

indiánského původu,

Které překládáme jako „líný lovec“.

„Tatí, máš dobrou paměť na tváře?“ ptá se syn.

„Ano jistě, proč se ptáš?“

„Protože jsem právě rozbil zrcadlo, které používáš při holení.“

Adam s Evou se procházejí po ráji. V tom se Adam ptá: „Evo, vezmeš si mě za manžela?“

Eva: „No, nevím, nevím... To si musím promyslet.“

Adam: „Tak nepřemýšlej dlouho. Mám ještě dost žeber.“

Přijdou do baru hokejista a fotbalista.

Hokejista praví: „Whisky a led.“

Fotbalista se na něho podívá a říká: „Whisky a trávu.“

Nedělníček dětem

Doplňovačka:

zní:

Tajenka z minulé doplňovačky
„BORŮVKY A HOUBY“

Skrývačky – cizokrajná zvířata

Milan křičel hop i celou cestu domů.

Pes mi stiskl paži, raf, a měl jsem jeho chrup otisknutý na předloktí.

Každé léto Pavel rybařil od rána do večera.

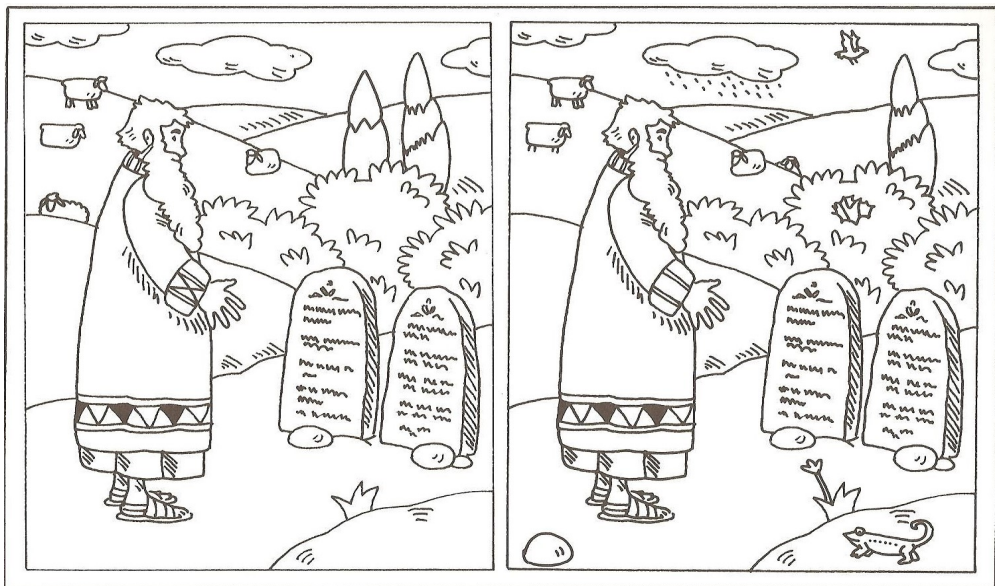
Když Kamil vylezl na stoh, rochnil se v seně radostí, že se mu to konečně povedlo.

Není lepších ochránců lesa nad elfí národ.

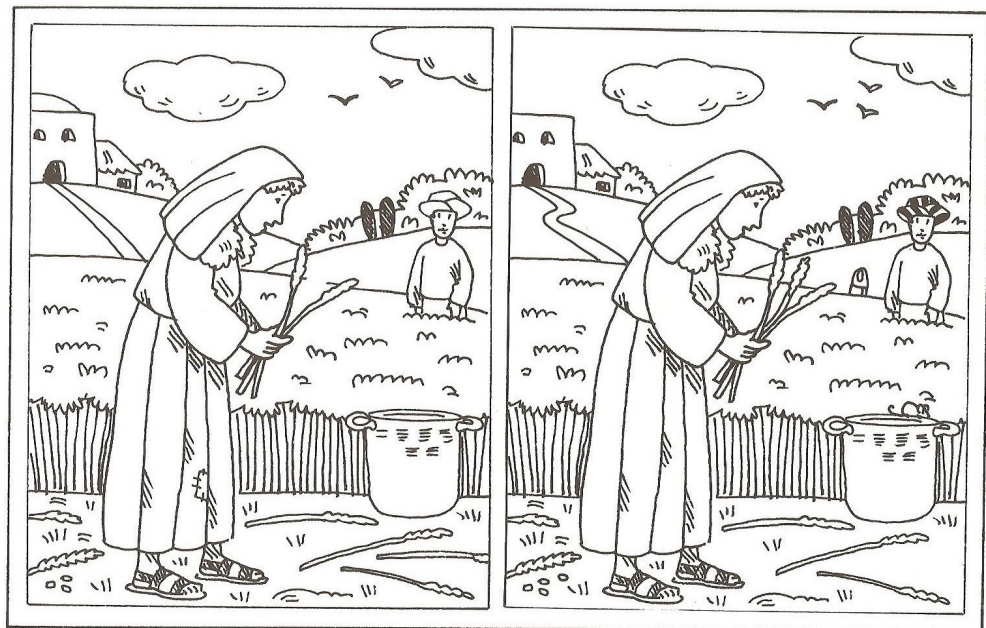
Hlídači pouští neradi k obrazům příliš blízko zvědavé návštěvníky.

Najděte 10 rozdílů

Desatero Božích přikázání je vytesáno Mojžíšem na dvou plochých kamenných deskách na hoře Sinaj.

Ruth hledá klasy na Boazově poli.

JEŽÍŠ – NEJLEPŠÍ PŘÍTEL

Milá děvčata a chlapci,

v jednom městě žil chlapec, kterého měli dospělí a děti v jeho okolí velmi rádi. Byl přátelský, milý, dělal si na každého čas a vyslechl si od nich dobré, i to zlé. Nikdy

neodmítal pomoc, navštěvoval nemocné, slavil se všemi jejich narozeniny, i každý úspěch, plakal s těmi, kdo byli nešťastní. Pokud se stalo, že mu někdo ublížil a poprosil ho o odpuštění, odpouštěl ze srdce rád a zlé okamžitě zapomínal. Kdo z nás by takového kamaráda nechtěl?

Tento školní rok bude pro mnohé z vás mimořádný. Někteří se možná poprvé dozvíte něco o Ježíši, nebo půjdete poprvé ke svátosti smíření a 1. svatému přijímání. Nejde pouze o to, mít pěknou slavnost, hostinu s celou rodinou a dostat drahé dárky.

Pán Ježíš chce ke každému z vás přijít jako opravdový přítel. Mít Pána Ježíše za kamaráda, to je něco! A jako se připravujeme na každou návštěvu, uklízíme, chystáme dobroty, tak se musíme připravit i na setkání s Pánem Ježíšem. Aby ale takové přátelství vydrželo, musíme se nejprve naučit být sami dobrými přáteli: budeme se učit dělat mu radost, objevovat, co má rád, jak se mu omluvit, když se nám něco nepovede, povíme si, kde ho vždycky najdeme, jak s ním můžeme mluvit a také jak obnovit naše pokažené přátelství.

Kéž je tedy tento školní rok pro nás všechny požehnaným časem, ve kterém začne vaše nejkrásnější přátelství s Ježíšem. Kéž toto přátelství vydrží po celý váš život.

Ježíš tě má rád, vždy a za všech okolností!

Věra Dudová, katecheta

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na září 2022

(Někde uvedené úkoly jsou POUZE informativní, v dalším období může dojít ke změněm!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.9.	18.00	Poděkování P. Bohu a P. Marii za přijaté milosti, dar zdraví pro...	
Út	6.9.	6.30		
St	7.9.	18.00	Za Marii Hensovkovou, Helenu Prechalovou a Annu Šabálkovou	
Čt	8.9.	18.00	Za Michala Baka, tři švagry a za živou rodinu	
Pá	9.9.	Záb 18.00	Za manžela, dvoje rodiče, přízeň a živou rodinu	
So	10.9.	7.00		
Ne	11.9.	7.00	Za členy Živého ohněnce – B	
Ne	11.9.	Záb 8.30	Za Marii Radolovskou (med. 100 let), manželka, syna, rodiče ...	
Ne	11.9.	10.00	Za živé a + farniky	
Po	12.9.	18.00	Poděkování P. Bohu a P. Marii za 75 let života, živou rodinu ...	
Út	13.9.		NĚBUJÍM! MŠE SVÁTÁ	
St	14.9.	ČK 17.00	POUŽÍ: Za živé a + farniky, za dobrodince kaple a osoby, které ...	
Čt	15.9.	18.00	Za + Uršulu Novákovou – výroční	
Pá	16.9.	Záb 18.00	Za Janu Šmakovou, dva manžely, netě a za živou rodinu	
So	17.9.	7.00	Za Annu Fialkovou, manželka, syna a strachu	
So	17.9.	11.00	Poděkování P. Bohu za 50 let manželství, prosba o boží pomoc...	
So	17.9.	14.00	Za živé a + spolubytly t. 1942 z D. Benešova, Záběhu (Bohuslavice)	
Ne	18.9.	7.00	Za Jindřicha Ondřejka, manželku a rodiče	
Ne	18.9.	Záb 8.30	Za Marii Polišákovou, manželka, dvoje rodiče a živou rodinu	
Ne	18.9.	10.00		
Po	19.9.	18.00	Za Helenu Hensovkovou, dva manžely, syna a rodiče	
Út	20.9.	6.30	Za živé a + farniky	
St	21.9.	18.00	Za + rodiče Ondřejovy a Vojvodovy s prosbou o požehnání ...	
Čt	22.9.	18.00	Za + Gertrudu Laiskovou, manželka a rodiče z obou stran	
Pá	23.9.	Záb 18.00	Za Petru Balouna – výroční	
So	24.9.	7.00	Za + Antonína Veverku – mše sv.	
Ne	25.9.	7.00	Za + Viktorii Michalíkovou a manželka	
Ne	25.9.	Záb 8.30	Za Stanislava Šedého a živou rodinu	
Ne	25.9.	10.00	Za Alžbětu Kuchejdu (med. 90 let), manželku, za živou a + rodinu	
Ne	25.9.	15.00	Koncert SÍP	
Po	26.9.	18.00	Za Lea Bábku, dvoje rodiče, syna a sestru	
Út	27.9.	6.30	Za živé a + farniky	
St	28.9.	18.00	Za Lenku Moravcovou (10 vje +) a za živou rodinu	
Čt	29.9.	18.00	Za Anželku a Pavla Kupčovy, dcera Marii, rodiče z obou stran ...	
Pá	30.9.	Záb 18.00	Za Jiřího Šedého – výroční	
So	1.10.	11.00	Poděkování P. Bohu za 80 let života, dar zdraví a boží ochranu ...	
Ne	2.10.	7.00	Za Huberta Rásole, manželka a rodiče z obou stran	
Ne	2.10.	Záb 8.30	Za živé a + členy Živého ohněnce	
Ne	2.10.	10.00	Za + Norberta Vohovského a rodiče z obou stran	

Poznámka: Kde byl úmysl sestaven dříve, je jeho pokračování zúčastněnými státními třídami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Sbírka na OPRAVY – neděle 11. 9. 2022

Sbírka na CÍRKEVNÍ ŠKOLY

– odesílá se celá pro potřebu církevních škol naší diecéze

– neděle 18. 9. 2022

POSEZENÍ MAMINEK A NEPOSEDNÝCH DĚTÍ

První setkání maminek a dětí se bude konat

v pondělí 12. 9. 2022 od 9 do 11 hodin

ve farním sále u kostela sv. Martina v Dolním Benešově.

Kontaktní osoby:

Irena Kuchařová, email: irena.kucharova@centrum.cz, tel.: 604 744 292

Veronika Hanská, email: Pavlenkova4@seznam.cz, tel.: 739 366 678

Jako maminky z Dolního Benešova, Zábřehu a okolí bychom se chtěly s dětmi jednou měsíčně scházet ve farním sále, kde bychom si u kafe trošku podrbyly a vyměnily zkušenosti a děti by se trošku socializovaly a otkaly...

Srdečně zveme všechny maminky a děti a těšíme se na společně strávený čas.

MODLITBY MATEK

Modlitby matek jsou darem Všemohoucího Boha křesťanským matkám této doby, aby mohly prožívat svoje mateřství v nové radosti a naději.

První setkání maminek a babiček se bude konat

v úterý 6. září 2022 od 18 hodin ve farním sále.

Dále se budeme společně setkávat každé první úterý v měsíci.

Srdečně zveme všechny maminky a babičky ke společnému setkávání.

V případě dotazů pište na:

email: dudova.vera@seznam.cz nebo na **tel.** 725 872 935.

Síla společné modlitby matek proměňuje svět!

**Ať „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné, a sváteční chvíle.**

Vydavatel:

Připravuje „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář, a Marie Ohřálová, foto Věra Dudová
email: nas.nedelnickek@seznam.cz ; webové stránky: <http://www.farnost-dolni-benesov.estranky.cz/>
Vychází vždy první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek. **Zapsáno do evidence periodického
tisku ministerstva kultury** pod číslem MK ČR E19917